

In beeld: Co van Soesbergen “heeft ’t in zijn vingers”

De Singels is een kleine rijvereniging die vorig jaar haar 40-jarig jubileum heeft gevierd. De club heeft een groep trouwe leden afkomstig van alle leeftijden. Het leeftijdsverschil tussen de oudste en het jongste lid is 80 jaar!

Aan het woord de oudste en meest ervaren paardenman van de club: Co van Soesbergen. Wat heeft hij allemaal met de paarden meegemaakt?

Co, was waren jouw eerste ervaringen op de rug van een paard?

“Ik werd al jong ingezet als jongste “hulp”. Overdag moesten knollen van het land. Deze werden door vader en een knecht op de kar geladen. Ik zat op de bok en bracht de Bels met de volle kar terug naar de deel bij huis.

En aan het einde van de dag mocht het paard terug naar het land. Vader zette me op het paard, gaf het een klap op de kont en hup daar ging ik met paard in galop over de zandweg naar de wei!

Co op de Bels bij huis

In die tijd kregen we een nieuw voorhuis (aan de Helweg). Voor zand en grind voor de bouw moest je zelf zorgen. Een bels en een tuiger werden voor 2 karren ingespannen. Op naar de Lunterense berg. Daar was een vaste arbeider op de berg. Als eerste werd elke kar apart naar boven getrokken. Nadat beide karren met de bats waren volgeladen met zand en grind en de berg af waren gereden kon de weg weer terug naar huis. Wat een werk was dat... Zeker als je ziet hoe gemakkelijk nu een kuub zand wordt aangeleverd!”

Wanneer begon je met het echte paardrijden?

“Toen ik 10 was ging de buurman, Dirk Kooloos, in militaire dienst bij de Cavalerie. Hij had toen een Gelders rijpaard. Op dit paard heb ik voor het eerst in het zadel gezeten om een eindje in het rond te rijden. De Helweg en omliggende wegen waren allemaal nog zandwegen, dus dat ging prima”.

Bij de KNHS kan ik lezen dat je al vanaf 1946 lid bent!

“Na de oorlog begonnen bij rijvereniging De Schaffelaar in Barneveld de rijlessen weer. De instructeur was adjudant Kroon. Ik ging samen met Henk Zijtveld naar de dressuurles”.

4-tal Schaffelaar met commandant Kroon, Co staat links.

In Barneveld, Lunteren en Nijkerk werden jaarlijks wedstrijden georganiseerd waar Co aan meedeed. “Dat was altijd een heel feest. Met z’n vieren op de kar, 1 paard ervoor, 3 paarden aan de kar gebonden. De kar vol met gras of hooi en dan op weg naar de wedstrijd! Tijdens de wedstrijd kwam de hele club langs om aan te moedigen. We reden dan dressuur, springen, 4-tal. Aan het einde van de dag een parade en dan via het café weer op weg naar huis. Wat is die tijd veranderd...”.

De Schaffelaar deed niet vaak aan wedstrijden mee. Vaker werden shows en demonstraties gegeven zoals bij dorpsfeesten. De gekste dingen werden geshowd: over liggende paarden springen en fietsen, levende hindernis maken en deze dan springen.

“Met de opbrengsten van deze shows konden de kosten van de vereniging weer worden betaald!”

Levende hindernis

Co is nationaal kampioen ZZ-mennen geworden met zijn paard Hans. Met Goudelfje heeft hij heel verdienstelijk Z-dressuur gereden. Het hoogste klassement bij de Levade (thans de Hippiade) is echter net niet gehaald.

Co met Hans tijdens menwedstrijd.

Was is je mooiste herinnering aan de paardensport?

“Mijn mooiste herinneringen heb ik aan Goudelfje. Dat was zo’n fijn paard. Met vrijheidsdressuur kon ik ‘m zo op de grond laten liggen. Hoeveel kinderen er ook omheen stonden: hij bleef liggen.

Goudelfje met padvinders op bezoek

Het was anders een heel gevecht om ‘m voor je te krijgen. Ik had ‘m op de markt gekocht van Klaphek, Putten. Hij stond al bekend als rotknol. Zodra je erop zat ging hij ervandoor. Door hem regelmatig te laten werken en vol te houden werd hij langzaam braaf.

Goudelfje: overdag werkpaard, in het weekend dressuurpaard!

Later heb ik met de Fries Jouke ook het nodige mee moeten maken. Dit paard ging er ook graag vandoor. Ik heb 'm dit afgeleerd door als eerste hem in een diep geploegd land aan het werk te zetten. Omdat hij in het weiland nog steeds aan de haal wilde, liet ik 'm vlak langs het stroomdraad rijden. Daarbij boog ik zijn hoofd de hele tijd naar het draad toe. En als die er vandoor wilde gaan, drukte ik 'm tegen het draad. Natuurlijk zorgde hij natuurlijk wel voor dat die daar niet tegen aan kwam! En zo werd ik 'm de baas.

Het bleef dus een zaak van volhouden: iedere avond rijden. Uiteindelijk heb ik er een heel fijn paard aan overgehouden.

Allround paardenman

Behalve ruiter heeft Co een instructieopleiding bij de ORUN gevolgd. Hij heeft bij de Schaffelaarruiters, Valleiruiters en Rietruiters lesgegeven. Eveneens heeft hij tot aan zijn 70ste gejureerd bij dressuur-, spring- en menwedstrijden. "Indertijd mocht je niet langer jureren dan je 70ste jaar. Toen ik 71 was werd die regel weer losgelaten, maar ik vond het onderhand wel genoeg geweest".

De laatste jaren aan de Helweg heeft Co zowel gefokt met Friese paarden als gemend. Met een vast groepje gaat hij elke woensdag naar Voorthuizen om daar door de bossen en over de hei te gaan. Tegenwoordig zit hij bij Cees Dijkhuizen op de bok.